

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558765232/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

onde og skjæve Øine paa Folkets voxende Magt og Hæder. De vendiske og slaviske Smaafyrster og deres Venner see med Frygt og giftigt Nid den store Valdemars Slægt paa Danmarks Throne, og ingen tysk Keisers Venskab er længer at stolc paa, end han behøver vor Hjelp.»

Nu begyndte der en ivrig Samtale mellem Erkebisp, Saxo og Broder Gunner om Danmarks Stilling og Vilkaar og om hvad man havde at haabe og frygte af Fremtiden.

Mester Harpestræng blandede sig ikke i en Samtale, som ingen væsentlig Berørelse havde med hans Theologie og hans Lægekunst; thi han var temmelig eensidig og ligegyldig for alt Andet, og talte ikke gjerne om noget, som ikke angik disse hans to kjæreste Videnskaber; han havde derimod nøie lagt Mærke til den formeentlige Forgivelse, Talen nylig var om, og uden at bekymre sig om alle uvise Formodninger og Drømmerier, hvorfor han ansaa Saxos Fortælling om Bjergmanden, tænkte han kun paa om det ikke var muligt endnu at skaffe Vished om en saadan Kjendsgjernings Vinkelighed, ved at undersøge det nu i tre Aar begravne Kongelig.

Broder Gunner deeltog imidlertid med Livlighed i Samtalen. Han var en kjæk og ivrig Fædrelandsven, og blev snart noget rhetorisk og høirøster; han kunde ikke længer blive siddende paa Bænken, men reiste sig heftig og udbredte sig i en glimtende Lovtale over den nærværende gyldne Tid og over den Viisdom og Kraft, hvormed den unge Valdemar førte Spiret; han kaldte ham en stor Søn af en stor Fader, og haabede, at han skulde hæve Danmark til en Høide, som selv den første store Valdemar aldrig havde drømt om. Selv Kongens unge Søstersønner Grev Albert af Nordalbingen og Grev Otto af Lüneborg priste han som et Heltepar, lig Axel og Esbern Snare.

«Ret saa, Broder Gunner! – sagde Saxo og nikkede – I sparer ikke paa Hyperbolen. Grev Otto er jo en Dreng endnu. I kunde holde Taler paa Thinge som for Brødrene i Øm, hører jeg, og for en Deel har I Ret: den store Valdemars Kæmpeværk, Folkets Gjenfødelse i Aand og Kraft, synes vel ikke standset ved hans Grav; men husk paa Hundene i Fabelen, der greb efter Skygebilledet og tabte hvad den havde i Munden, og I vil maaskee tilstaae mig –

«Tilstaae mig først, ærværdige Fader! – afbrød Gunner ham med Varme – at vi leve i en lykkelig Tid! I er Manden fra det forgangne Aarhundrede, og seer heller tilbage, end frem; det er natutligt, I eders

Ungdom dagedes der først over Danmark efter den frygteligste Nat, og nu priser I den forgangne Dagrøde og beklager dens Bortgang, medens jeg seer Solen staae høit paa vor Himmels og glæder mig over den herlige Aarhundredsdag, som er oprunden. Med eders første store Valdemar og hans herlige Mænd er ikke Danmarks Aand og Kraft uddød og begravet. Den ædle 6te Knuds Død, hvorledes han end kom af Dage, skal heller ikke nedslaae os. Vor unge Valdemars store og glimrende Ungdomsbedrifter har I jo ogsaa været Vidne til i eders Alderdom, og som jeg før saae i Fortalen til eders Bog, har I ikke heller forglemte at prise hans Mod og hans Livsalighed med den Hæder, han fortjener. Saa de! da nu ogsaa min Glæde over hvad Stort, der er os givet, og mit friske Haab om den Herlighed, som skal komme! Lad Danmarks Fjender og Misundere kun flyse! de skal lære at skjælve og føle, at en Søn af den store Valdemar endnu sidder paa Danmarks Throne, og at en yngre Slægt af danske Mænd er opvoxet, i hvem Axels og Esberns, Vettekans og Sunos Aand kraftig lever og rører sig.»

Medens Broder Gunner, med sin kraftige og smukke Stemme og med et vist rhetorisk dog naturligt og virkelig begejstret Foredrag, saaledes talte og selv syntes at fremkalde et Slags Deeltagelse i Mester Harpestrængs uforanderlige Ansigt, bortvendtes pludselig Alles Opmærksomhed fra den ivrige Taler til en hual Klang af Vaaben i Cellekrogen ved Kaminen, og de saae nu med Forundring, at det store blanke Harnisk, under Hylden med Sanduhret, tilligemed Skjoldet og Stridsøxen bevægede sig i Halvmørket og kom nærmere.

»Hvorledes? – sagde Saxo alvorlig – rører min Farfaders Kæmperustning sig i Krogen? eller gjøgler et Blændværk for mine gamle Øine?»

Erkebispens tog strax Lampen i Haanden, dog med et Slags Betænkelighed og Forsigtighed, for nærmere at undersøge den mistænkelige Krog; da faldt Harnisket med stort Bulder til Gulvet og liden Carl af Rise sprang ud deraf som af en Tønde.

Broder Gunner, som saa pludselig var bleven udreven af sin høitidelige Stemmning, maatte dog lee over de forbausede Ansigter omkring sig og glemte derover den ubehagelige Afbrydelse.

»Ikke vred, gode Hr. Bisp! – bad Drengen forbluffet – jeg vilde kun prøve hvordan den Jerntrøie passede mig; jeg skulde vist heller ikke have støiet saa stærkt, at Nogen her havde mærket det; men saa